

[Rytter.]

at en saadan Lovregel findes ikke i Kongeriget Danmark. Den højtærede Minister skulde derfor være gaaet den anden Vej, og jeg tvivler ikke om, at han vilde have naaet, hvad han vilde, ved at kalde de enkelte Dommere op til sig, naar han mente, at de ikke kunde varetage deres Embede, og sige til dem: Som Forholdene er, vilde jeg sætte Pris paa, at De vilde tage Deres Afsked. I og for sig har De Krav paa fuld Gage, men jeg kan ikke give det, da det vilde medføre den Konsekvens, at Folk, om hvem alle er enige om, at de kan varetage deres Embede, ogsaa skulde have det, og det tillader Loven ikke, hvis de selv forlanger deres Afsked. Dersom Ministeren saa havde sagt til vedkommende Dommer: Hvis De ikke vil gaa efter denne min Henstilling, bliver jeg nødt til at anlægge Sag efter Retsplejelovens § 49, tror jeg, den højtærede Minister vilde have opnaaet at faa de Dommere, som der sigtes til, og som Ministeren fandt det uforsvarligt at have siddende, saaledes som det synes at fremgaa af Folketingets Forhandlinger, til at gaa. Jeg tror, man i saa Fald vilde finde, at Dommernes Svaghed var saa almindeligt anerkendt, at ingen med Føje vilde mistænke Ministeren for at have Tilbøjelighed til at tage andre Hensyn end selve Retsplejens Tarv. Jeg ved for mit eget Vedkommende, at hvis jeg var i den Situation, at jeg ansaa det for uforsvarligt at have en Embedsmand siddende, vilde jeg henvende mig til ham, og jeg har været i den Situation i flere Tilfælde; men jeg har endnu aldrig oplevet, at nogen har vægret sig ved at tage Henvendelsen til Følge, naar jeg har sagt: Hvis De ikke frivillig trækker Dem tilbage, bliver jeg nødt til at gaa den og den Vej.

Jeg tror altsaa, at den højtærede Minister har gjort Uret overfor alle de Dommere, til hvem han har skrevet — bortset fra de enkelte, der er tænkt paa i Folketinget, og overfor dem tror jeg, at den højtærede Minister vilde have opnaaet det, som Retsplejens Tarv kræver, ved at kalde dem op. Hvis vedkommende ikke vilde gaa af efter en Henstilling, vilde det neppe være nødvendigt at anlægge mere end een af den Slags Sager; vedkommende Embedsmænd vilde da betakke sig for at faa disse Sager frem for Offentligheden.

Jeg mener derfor, at den Betragtning, at man, uden at kunne gribe ind, har gamle, sløve, forsømmelige Dommere siddende — Ørsted var som sagt inde paa den samme Tanke — ikke er rigtig.

Den anden Betragtning, man gør gæl-

dende, er, at det bliver dyrere, naar man skal give vedkommende fuld Gage i Pension. Heller ikke denne Betragtning er rigtig. Det fremhæves ofte i Pressen, at man her varetager Hensynet til Statens Interesser, og det kom ogsaa lidt frem hos en af Ordførerne. Men jeg er overbevist om, at den højtærede Minister her vil bekræfte, at det foreliggende Lovforslag vil blive meget dyrere for Statskassen, naar man tager selve Lovforslaget med de Konsekvenser, som det maa have overfor andre Embedsmænd, og som den højtærede Minister har erklæret sig villig til at gennemføre. Derfor synes jeg ikke, man skal agitere med, at Lovforslaget er godt i disse Tider; jeg tror snarere, man kunde spørge: skal man i disse Tider gennemføre en Lov, der for Statskassen vil betyde en ikke saa lille Udgift?

Spørgsmaalet drejer sig altsaa ikke om disse to Ting, som Offentligheden har beskæftiget sig med. Man kan da ganske naturligt spørge: Hvad indeholder da Lovforslaget, hvad drejer det sig om? Ja, det, som Lovforslaget, hvis det ophøjes til Lov, vil føre til, er, at Ministeren slipper for sit Ansvar, naar vedkommende Dommer er over 70 Aar, thi da skal vedkommende *eo ipso* trække sig tilbage. Ministeren slipper for den Pligt, som kan være ubehagelig, at tale med vedkommende om hans Helbredstilstand. Man kan sige: ja, men det er jo godt, at Ministeren fritages for det. Men selv om man gennemfører Lovforslaget, vil Ministeren dog aldrig blive fri for denne Pligt, hvis han vil opfylde sin Embedspligt, thi med de Folk mellem 65 og 70 Aar kan det samme indtræde, og der bliver Justitsministeren nødt til at paatage sig den Pligt. Jeg forstaar godt, at det kan være behageligt for en Justitsminister at kunne optræde mildt ved at generalisere, men jeg synes, at derved kommer man til at gøre Uret imod dem, som man generaliserer med. Lad os for at tage et tilfældigt Eksempel sige, at der er 20 Dommere over 70 Aar, og der er kun 2, til hvem man sigter. Saa synes jeg, man vil begaa Uret ved at skrive til de 18 i Stedet for at nøjes med underhaanden at henvende sig til de to. En generel Regel kan være behagelig at anvende, men den bliver let uretfærdig overfor en hel Del.

Dernæst bliver det en Følge af Loven, at Ministeren faar Lejlighed til at udnævne en Mængde nye Embedsmænd, og, som det blev sagt — vist ogsaa af den højtærede Minister, i alt Fald af en af Ordførerne — der er jo mange, som gaar ledige, og der er Grund til at lade de unge rykke frem. Jeg